

Der var hundreder kanonskud - da Hans Jørgen blev født...

Mekanikermester Bordorff, der fylder 70 år, sneg sig over grænsen fra Tyskland for 52 år siden og slog sig ned i Horsens

Når en prins fødes, **afgives der en salut på 21 kanonskud.** Mekanikermester H. J. Bordorff, Allégade 11, kan prale af, at der ved hans fødsel blev affyret hundrevis af kanonskud bogstavelig talt lige udenfor vinduerne — så min mor hoppede i barselsengen, og jordemoderen havde svært ved at nå frem på grund af de mange tyske soldater, siger den festlige sønderjyde, som på tirsdag fylder 70 år. Bordorff kom til verden i Skodborg, der på det tidspunkt

Vi sad i går i Bordorffs hyggelige lejlighed og sludrede sammen. Der kom sprøde klange fra de mange ure, som er den snart 70-åriges hobby. I stuen findes bl. a. et gammelt sønderjysk standur med inskription „Mementi mori. Anno 1751“. Det blev i sin tid købt af Bordorffs moster på en auktion for 1½ mark! Bordorffs far fik det foræret, og da han havde skrabet syv lag maling af, kom inskriptionen frem.

— Far var uddannet smed og ville gerne være selvstændig, men det kunne ikke lade sig gøre for tyskerne, fordi han var dansk statsborger. Så sejlede han i syv år, hvorefter han nedsatte sig i Skodborg. Vi sad i meget små kår, men gik aldrig sultne i sengehalmen. Når sulten meldte sig, stak mor, der var verdens dejligste kvinde, os en tedtemad med sukker. — Det er meget bedre end nogen medicin, sagde hun.

Sneg sig over grænsen

— Det er efter hånden 52 år siden, De kom til Horsens. Hvordan gik det til?

— Jeg skulle være mødt på session i Tyskland, men i stedet gik jeg over grænsen. En kammerat og jeg lå og ventede bag

H. J. Bordorff

Vamdrup i et par timer, fordi der var mange tyske soldater på stedet. Da de forsvandt, gik vi uantastede over grænsen. Det var meningen, at min far om aftenen skulle være kommet over med mit tøj, men da det kom til stykket, turde han ikke, så jeg kørte til Horsens med en snavset flip og en tom kuffert.

Forøvrigt gik vi tit over grænsen til Danmark, Vi manglede alt, især fødevarer, Ekodborg. Og sæbe. Jeg husker, at det var første gang, jeg & tittede bekendtskab med „Iris“-sæben fra Aggerbecks ker i Horsens. Selvfølgelig blev vi standset af grænsevagten, når vi vendte tilbage, men bare vi stak ham en halv flaske brændevin, lod han os passere.

3000 køreelever

Når jeg valgte Horsens, var det, fordi jeg kendte konsul Lund. Vi havde gået i Skodborg katedralskole sammen, ja, sådan kaldte vi den, men det var nu kun en stråtekt. Jeg begyndte hos Møller & Jochumsen, kom senere på O. H. Jacobsens autoværksted, hvorefter jeg hos Kramper var med til at bygge Gideon-bilerne. Senere fik jeg ansættelse hos en mand, vi kaldte „Jysk-Petersen“, og hans forretning købte jeg på Søndergade, hvorpå jeg senere startede automobil- og maskinværksted på Allégade.

Det var under meget beskedne

at spare. Far og mor kunne leve for en krone om dagen. Det skal dog tilføjes, at de selv havde kartofler, frugt og grøntsager, havde et enkelt svin og holdt bier. Jeg havde ikke 50 kroner på lommen, de Jøgs gik i gang, og de femte ti år var der ikke meget at slå til Søren med. Kun fordi jeg arbejdede fra klokken 6 morgen til ti aften, kunne jeg klare det. I 1924 startedes jeg en køreskole, som jeg først holdt op med for 3-4 år siden. Men da havde jeg også haft ca. 3000 elever. Under besættelsen årene 1943-45 — var jeg den eneste kørelærer i byen. Det var med en Ford model 1929,

Idrætsmærket i guld

18 gange

— Der kom også en anden lærergerning til?

— Ja, i mange år underviste jeg unge landmænd i motorlære ved „Den teknologiske Undervisning“. I 1959 blev jeg lærer ved forakolen for metalindustrien under teknisk skole, og der er jeg endnu. Jeg går nok af til april, og så skal jeg *tigt* nyde mit hjemmeliv. Jeg er helt tosset med at lave ure — akkurat som min svigerfar på 95! Når jeg ser tilbage på årene, kan jeg sige, at jeg har haft en dejlig tid og fået mange gode venner. — De er ferm på fingrene? — Til husbehov. Jeg har selv skåret stjernebillederne til en urskive ud, og jeg har bl. a. *lavet* en såkaldt „drillepind“, et stykke tide-for driv for den tålmodige. En sygeplejerske har fortalt mig, at „drillepinden“ ifølge sagnet første gang blev fremstillet af en kinesisk fange. Hva' beha'r? Joh, jeg maler også. Jeg er lige blevet færdig med trappeopgangen! Det var et hestearbejde.

— Og anden virksomhed?

— Sagt i al beskedenhed har jeg erhvervet idrætsmærket 18 gange — i guld. Og nå har jeg været medlem af foreningen „De otte“, en selskabelig forening, hvis forhandlingsprotokol med garanti er tørsteklassens morskabslæsning. Forøvrigt holder jeg meget af at lave practical jokes. Det har jeg faktisk haft meget *skæg* at, ler Bordorff.

— Er det noget, De lærte, da De som dansker udi det tyske *rige* skulle sno Dem?

— Næh, det kan men ikke sige, men der var situationer, hvor der

opstod visse uenigheder mellem danske og tyske. På kejser Wilhelms fødselsdag den 27. januar skulle vi i skolen synge en bestemt sang. Vi danske — og vi var de fleste — sang med på første linie og holdt så op. Lærer Hansen blev gal i hovedet, smækkede pulten op og tog sit spanskror, men mere skete der ikke. Han kendte turen.

Når danske skulle holde politisk møde, mødte det kejserlige politi op med pikkelhue, sabel og pistol, så han kunne overvåge, at vi ikke sagde noget, der kunne genere hans land. Men vi klarede os. Når vi terede med politisk møde, og politiet mødte op, havde vi blot selskabeligt samvær. Når vi tit gengæld averterede med selskabeligt samvær, som ne ikke kom til, lavede vi derimod politisk møde i stedet.

H. J. Bordorff har altid været vel-signet med et dejligt humør. Det er uopslideligt, og derfor keder man sig aldrig i hans selskab. Han er sønderjyde, som blev ægte horsensianer, selvom sproget stadig synger på Skodborg-dialekten.

P. N.